

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci žalobce: **M. S.**, nar. X, bytem K L., H., státní příslušník Kazachstánu, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2016, č. j. OAM-86/ZA-ZA11-P16-2016

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2016, č. j. OAM-86/ZA-ZA11-P16-2016, jímž bylo rozhodnuto, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žalobci neuděluje. Žalobce zároveň požaduje náhradu nákladů řízení.

Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný v napadeném nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení azylu a mezinárodní ochrany. Žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav

věci, respektive si zjištěné skutečnosti nesprávně interpretuje a dochází k nesprávným závěrům. Konkrétně pak žalobce namítá, že ze skutečností zjištěných ve správním řízení vyplývá, že žalobce má odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, a to pro své politické projevy, kterými bylo odmítnutí nastoupit cvičný úkol v rámci vojenského výcviku, jehož součástí bylo zabíjení Palestinců. Žalobce se domnívá, že ze skutečností uvedených během řízení o udělení mezinárodní ochrany jasně vyplývá, že mu měl být přiznán azyl podle § 12 zákona o azylu a není zřejmé, co žalovaného vedlo k závěru, že příběh žalobce je účelový. Rozhodnutí žalovaného je tak nezákonné, vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné. Žalobce pokazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že ve vztahu k udělení azylu postačí nižší důkazní standard v podobě tzv. přiměřené pravděpodobnosti, tedy že žadatelem tvrzený důsledek bývá v obdobných případech nikoli ojedinělý. Žalovaný tuto judikaturu nerespektoval a nesprávně tak vychýlil důkazní břemeno v neprospěch žalobce.

Dále žalobce tvrdí, že žalovaný pochybil, jestliže žalobci nepřiznal humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Jakkoli si je žalobce vědom toho, že na přiznání humanitárního azylu není právní nárok, podle jeho názoru jde v jeho konkrétním případě o výjimečnou situaci, v níž bylo udělení humanitárního azylu na místě.

Závěrem žalobce tvrdí, že žalovaný pochybil, pokud žalobci nepřiznal doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. Žalobce poukazuje na to, že pro přiznání doplňkové ochrany postačuje naplnění hrozby nižší intenzity, než je třeba pro přiznání azylu podle § 12 zákona o azylu, a nemusí být prokázáno pronásledování. Žalobce je přesvědčen, že v řízení o mezinárodní ochraně vyšla dostatečně najevo hrozba vážné újmy v případě nuceného vycestování, a to v podobě postihu za odmítnutí plnění vojenských povinností. Z tohoto důvodu může rovněž dojít k uvěznění žalobce, přičemž podmínky v kazašských věznicích, jak vyplývá i ze správního spisu, jsou v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobce tak rozhodnutí žalovaného považuje za nesprávné a nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popírá oprávněnost žalobních námitek, tvrdí, že neprokazují tvrzená porušení ustanovení správního řádu, zákona o azylu, článku 3. Úmluvy či zásady správního řízení a z toho důvodu navrhuje žalobu zamítnout. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, z něhož při svém rozhodnutí vycházel a tvrdí, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce sdělil, nebo vyšly při řízení najevo a opatřil si dostatečné množství podkladů.

Konkrétně pak žalovaný poukazuje na to, že žalobce nebyl a není členem žádné politické strany, organizace či hnutí a ani nebyl nikdy veřejně politicky činný. Pokud jde o možné povolání žalobce do armády, možnou účast v bojových situacích a případnou sankci za odepření výkonu vojenské služby, nelze je bez dalšího považovat za diskriminaci či pronásledování; výkon vojenské služby je obecně považován za legitimní státoobčanskou povinnost. Nadto žalobce svá předvolání do armády pouze tvrdil, avšak nebyl schopen je nijak doložit. Skutečnost, že byl žalobci bez obtíží vydán nový cestovní doklad, a to buď na ambasádě, nebo dokonce v zemi původu, nesvědčí o tom, že by byl žalobce z nějakého důvodu v hledáčku kazašských státních orgánů. Žalobcova opětovná žádost o azyl je z pohledu žalovaného účelová, vedená snahou legalizovat svůj pobyt a vyhnout se nucenému vycestování. Žalobce uvádí, že v průběhu řízení o mezinárodní ochraně neshledal žádné

důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný shrnuje, že žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech tím, že mu nebyla přiznána mezinárodní ochrana.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti: žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně dne 29. 1. 2016. Z předávacího protokolu cizince, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, ze dne 8. 2. 2016, vyplynulo, že je žalobce veden v Evidenci nežádoucích osob, a to od 1. 6. 2015 do 25. 1. 2018. Dále vyplynulo, že žalobce již jednou o mezinárodní ochranu žádal. Ke své žádosti žalobce dne 11. 2. 2016 poskytl následující údaje: je občanem Kazachstánu ruské národnosti, pravoslavným křesťanem bez politického přesvědčení. Dále uvedl, že je zdravý. Je rozvedený a má dvě děti narozené v letech 2008 a 2012 v České republice, kde obě v současnosti žijí. V České republice pobývá žalobce od roku 1997 a již jednou neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany, a to v roce 2006. Jako důvod své žádosti uvedl, že se obává návratu do vlasti z důvodů, které uváděl již v předchozím řízení o mezinárodní ochraně. Dále uvedl, že zde má všechno: děti, rodinu a dům; ve své vlasti nebyl už 20 let a je to pro něj cizí země.

Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 11. 2. 2016 žalobce dále uvedl, že v České republice pobýval v různých pobytových režimech – sloučení rodiny s matkou, povolení k dlouhodobému dobytí, nelegálně, na falešné doklady, jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany a na výjezdni příkaz. Poslední výjezdni příkaz mu vypršel dne 30. 1. 2016 a policie mu již další nechtěla vydat; proč, to žalobce neví. O mezinárodní ochranu žádá, protože se bojí vrátit se do své vlasti. Na jeho tamější adresu mu stále chodí povolávací rozkazy, ale v armádě sloužit nechce, a proto se bojí, že by jej po návratu do vlasti zavřeli nebo jej jinak postihli. Žalobce se domnívá, že by musel sloužit ve speciálních jednotkách v Sýrii, na Ukrajině a v Tádžikistánu, protože Kazachstán je spojencem Ruska. Žalobce v Kazachstánu již nemá kde bydlet a ani tam nemá žádné příbuzné; všichni žijí v Evropě. Žalobcova matka má povolení k trvalému pobytu v České republice. Žalobce momentálně žije se svou přítelkyní, s níž by se rád oženil, ale kvůli jeho pobytové situaci to není možné. Ani jedno ze svých dětí nemá v péči, dceru má s bývalou manželkou, která žije ve stejné obci jako žalobce, a posílá na ni výživné v soudem stanovené výši. Syna má s bývalou přítelkyní, která žije v Jičíně, a posílá na něj pravidelné měsíční částky na základě dohody s matkou dítěte. S oběma dětmi se pravidelně vídá. Kvůli dětem se pokusil vyřídit si pobytové oprávnění, avšak policie mu žádost zamítla; důvody žalobce nezná. V České republice se živí podnikáním. Po návratu do vlasti se obává zpretrhání rodinných vazeb, neboť zde má celou rodinu. V Kazachstánu se obává uvěznění, nebo jiné újmy. Do jakého věku je možné v Kazachstánu povolat muže na vojnu, žalobce neví; uvádí však, že s ohledem na to, že vystudoval vojenskou střední školu, jej mohou povolat v jakémkoli věku. Uvádí, že v Kazachstánu byl odsouzen za vlastizradu. Skutečnost, že žil žalobce posledních 20 let v Evropě, by pro něj také byla přitěžující. Ke svým veřejným či politickým aktivitám uvedl, že v minulosti odmítl se svou třídou nastoupit k cvičnému úkolu, jak již popisoval v předchozím řízení. Kdo z jeho spolužáků poté nestihl odjet ze země, zemřel. Závěrem žalobce uvádí, že si svůj návrat do Kazachstánu vůbec nedovede představit, panuje tam totalitní režim a nelze se tam dovolat ochrany svých práv ani svobodně projevovat své názory. Na konci pohovoru žalobce předložil rozsudek o úpravě výchovy a výživy své dcery, zápis o určení občanství k synovi a čestné prohlášení své matky.

Podle správního spisu shromáždil žalovaný následující podklady pro posouzení žádosti: žalobcův výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR ze dne 23. 6. 2016, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 6. 2016, č. j. 103512/2016-LPTP, o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a o návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí; informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 27. 1. 2016, č. j. 117500/2015-LPTP, o státním občanství Republiky Kazachstán a zákoně Republiky Kazachstán o státním občanství Republiky Kazachstán ze dne 20. 10. 1991; výroční zprávu Amnesty International 2015/2016 o Kazachstánu ze dne 24. 2. 2016, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv za rok 2015 v Kazachstánu ze dne 13. 4. 2016, výroční zprávu Human Rights Watch 2016 o Kazachstánu ze dne 27. 1. 2016 a závazná stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 20. 9. 2010, 20. 3. 2012 a 9. 7. 2014, podle nichž je vycestování žalobce do Kazachstánu možné. Součástí správního spisu byl i spisový materiál k žalobcově předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany č. j. OAM-119/LE-C06-2006.

Žalobce se dne 1. 7. 2016 seznámil s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a dne 7. 7. 2016 se k nim vyjádřil; doplnění podkladů nenavrl. S rozhodnutím žalovaného byl žalobce seznámen dne 18. 8. 2016 a nyní je napadá žalobou.

Podle § 12 zákona o azylu platí: „*Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí: „*Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu platí: „*Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje [...] b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání [...] d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*

Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí: „*Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*

a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a

b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí.

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkouvávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož v této věci žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně dne 29. 1. 2016, dopadá na toto řízení, včetně přezkumného řízení soudního, směrnice 2013/32/EU. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije. Soud však konstatuje, že v dané věci žalobce v žalobě neuvedl žádné nové skutečnosti, které by neuvedl již v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany.

První žalobní námitkou žalobce tvrdí, že žalovaný pochybil, jestliže žalobci nepřiznal azyl podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, ačkoli z řízení o mezinárodní ochraně vyplynul žalobcům oprávněný strach z pronásledování za politické projevy, přičemž takovým politickým projevem mělo být to, že v průběhu svého studia na vojenské škole odmítl spolu se spolužáky nastoupit k cvičnému úkolu, který se měl realizovat v Palestině a jehož cílem mělo být vyvolání vnitřního konfliktu a zabíjení civilistů. Tuto skutečnost žalobce uváděl v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany v roce 2006 a jako taková již byla jednou projednána správním orgánem a následně přezkoumána Krajským soudem v Hradci Králové (viz rozsudek ze dne 30. 4. 2008, č. j. 28 Az 70/2004-37). Soud se jí tedy podruhé nezabýval, protože jde z pohledu tohoto soudního řízení o námitku nepřípustnou. V této věci odkazuje soud na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2009, č. j. 1 Azs 104/2008-61, podle něhož *„[v] situaci, kdy cizinec podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl zčásti shodné skutečnosti jako ve své předchozí žádosti a zčásti skutečnosti nové, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení, postupoval správní orgán v souladu se zákonem č. 325/1999 Sb., o azylu, jestliže se žádostí zabýval pouze v rozsahu tvrzení, která lze považovat za přípustná podle § 10a písm. e) zákona o azylu.“* Za tokové situace by bylo iracionální, aby se námitkou, kterou se nemusel, resp. nemohl zabývat správní orgán, musel zabývat soud.

K druhé žalobní námitce směřující k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu soud předesílá, že úvahy žalovaného o neudělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu podléhají pouze omezenému soudnímu přezkumu (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). Humanitární azyl může být udělen pouze na základě úvahy žalovaného. Nelze o něj žádat. Jelikož na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je o něm rozhodováno na základě správního uvážení žalovaného, je omezen i jeho soudní přezkum, a to pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů a z hlediska respektování zákazu libovůle. Soudní přezkum lze proto zaměřit pouze na to, zda v řízení,

kteře vydání rozhodnutí žalovaného předcházelo, nebyl žalobce zkrácen na svých procesních právech závažným způsobem, zda samotné rozhodnutí žalovaného netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost a zda není diskriminační ve smyslu zákazu libovůle. Žalobce v žalobě neuvádí žádné konkrétní argumenty, které by podepřely jeho tvrzení, že jeho případ je výjimečný. Žalobce je zdravou dospělou osobou schopnou se o sebe postarat. Rodinný život žalobce nelze považovat za důvod hodný zvláštního zřetele, protože styk s dětmi a svou matkou může žalobce realizovat i přes neudělení mezinárodní ochrany, a to zejména využitím institutů, jež nabízí zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Tuto úvahu žalovaného považuje soud za racionální, podepřenou obsahem správního spisu, a s jako takovou se s ní ztotožňuje. Tato žalobcova námitka tedy není důvodná.

K žalobcově třetí námitce, v níž tvrdí, že žalovaný pochybil, jestliže žalobci nepřiznal doplňkovou ochranu podle § 14a písm. b) a d), neboť žalovanému hrozí vážná újma tím, že by po svém návratu mohl být uvězněn pro odmítnutí vojenských povinností, a to v podmínkách, které jsou v rozporu s čl. 3 Úmluvy, uvádí soud následující. Předně z žaloby není zjevné, zda se žalobce obává uvěznění kvůli nesplnění vojenské povinnosti z minulosti, nebo kvůli nesplnění vojenské povinnosti, která by mu v budoucnu mohla vzniknout. Soud se proto pro úplnost vypořádal s oběma eventualitami.

Pokud jde o obavu žalobce, že by mohl být trestně stíhán nebo uvězněn v důsledku toho, že odmítl nastoupit k cvičnému úkolu a následně opustil střední vojenskou školu, jedná se o skutečnosti, které byly předmětem předcházejícího řízení o mezinárodní ochraně z roku 2006 a jako takové již byla jednou projednány správním orgánem a následně přezkoumány Krajským soudem v Hradci Králové. Soud se jimi tedy podruhé nezabýval, a to z důvodů uvedených již shora.

Pokud jde o obavu, že by mohl žalobce být povolán k výkonu základní vojenské služby, zakládá se tato na tvrzení žalobce na tom, že mu na jeho někdejší adresu stále chodí povolávací rozkazy. Protože studoval vojenskou školu, jej mohou povolát do armády v jakémkoli věku. Žalobce v průběhu řízení o mezinárodní ochraně uvedl, že v armádě sloužit nechce a dal najevo své obavy, že by musel sloužit ve speciálních jednotkách v Sýrii, na Ukrajině a v Tádžikistánu.

Co se týká obavy z nuceného nástupu do ozbrojených sil, k relevanci této skutečnosti z pohledu mezinárodní ochrany, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24. V uvedeném rozhodnutí navázal především na již žalobcem zmiňované rozhodnutí SDEU dne 26. 2. 2015 ve věci A. L. S. (C-472/13). Soud při posouzení této žaloby vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu, resp. Soudního dvora Evropské unie, s nimiž se ztotožnil a neshledal důvod odklonit se od nich.

Soud předesílá, že branná povinnost je jednou z významných povinností státních občanů ke státu, jehož jsou občany. Azylové právo neposkytuje právní ochranu jednání žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří, bez relevantních důvodů odpírají státu, jehož jsou občany, splnění své základní povinnosti, tj. absolvování základní vojenské služby, resp. podílení se na obraně státu (při dodržení všech mezinárodněprávních pravidel vedení ozbrojeného konfliktu, zejména těch, které jsou součástí mezinárodního humanitárního

práva). V opačném případě by aplikace azylového práva destruovala obranyschopnost cizího státu. Soud tak uzavírá, že obava žalobce, že bude po návratu do své země povolán do armády, není azylově relevantní.

Soud konstatuje, že v současné době není Kazachstán v žádném ozbrojeném konfliktu a obava žalobce, že by byl nucen sloužit ve speciálních jednotkách v zahraničí, jsou pouhou spekulací v situaci, kdy žalobce dosud nemá žádný povolávací rozkaz a není ani obecně známo nic o tom, že by v žalobcem zmiňovaných konfliktech nějaké kazašské vojenské jednotky figurovaly. Rovněž žalobce v řízení o mezinárodní ochraně netvrdil a ani neprokázal, že by se při službě v kazašské armádě musel podílet na páchání válečných zločinů nebo zločinů proti lidskosti.

S ohledem na to, že žalobcovo tvrzené povolání do armády je pouze v rovině obav a spekulací (doručení povolávacího rozkazu žalobce neprokázal, ani k tomu nenavrhł žádné důkazy), tím spíše je spekulací i žalobcovo teoretické uvěznění v případě odepření výkonu vojenské služby. Soud podotýká, že trestní stíhání v případě odepření vojenské služby a i následné odsouzení a potrestání je legitimním postupem státu, který směřuje k vymáhání splnění jedné z významných občanských povinností. Co se týká situace v kazašských věznicích, výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 o Kazachstánu ze dne 24. 2. 2016 a zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv za rok 2015 v Kazachstánu ze dne 13. 4. 2016 zmiňují, že v Kazachstánu byly zaznamenány špatné a v některých případech život ohrožující podmínky ve vězení a mučení zadržených a vězňů, případně jiné formy jejich zneužívání. Soud tyto zprávy bere vážně a nepodceňuje je, nicméně v dané věci nedospěl k závěru, že by žalobci po návratu do Kazachstánu bezprostředně hrozilo uvěznění a v souvislosti s ním nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy. Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 6. 2016, č. j. 103512/2016-LPTP, vyplývá, že by žalobci neměl po návratu do Kazachstánu hrozit žádný postih za jeho dlouhodobý pobyt a žádosti o mezinárodní ochranu v České republice; kazašské státní orgány se o skutečnosti, že žalobce žádal o mezinárodní ochranu, ani nemají jak dozvědět. Co se týče žalobcovy obavy z uvěznění pro odepření výkonu vojenské služby, je – jak uvedeno výše – pochybné, zda vůbec žalobci nějaký povolávací rozkaz přišel či přijde. Pokud by se tak však stalo, může se žalobce uvěznění vyhnout tím, že svou občanskou povinnost splní, v čemž mu – vzhledem k tomu, že nic takového v průběhu řízení v žalobě netvrdil – nebrání žádná objektivní (např. zdravotní) ani subjektivní překážka (např. by odmítnutí vojenské služby bylo otázkou přesvědčení). Tato námitka tedy není důvodná.

Soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné, žalovaný se vypořádal se všemi žalobcem uvedenými důvody z pohledu všech forem mezinárodní ochrany, v odůvodnění rozhodnutí shrnul skutkový stav zjištěný na základě zpráv o zemi původu, vyložil úvahy, jimiž se řídil při jeho podřazení právním normám upravujícím formy mezinárodní ochrany.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému pak žádné náklady řízení, jejichž náhradu by mu bylo možné přiznat, nevznikly.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 28. 4. 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Pavčina Švejdová